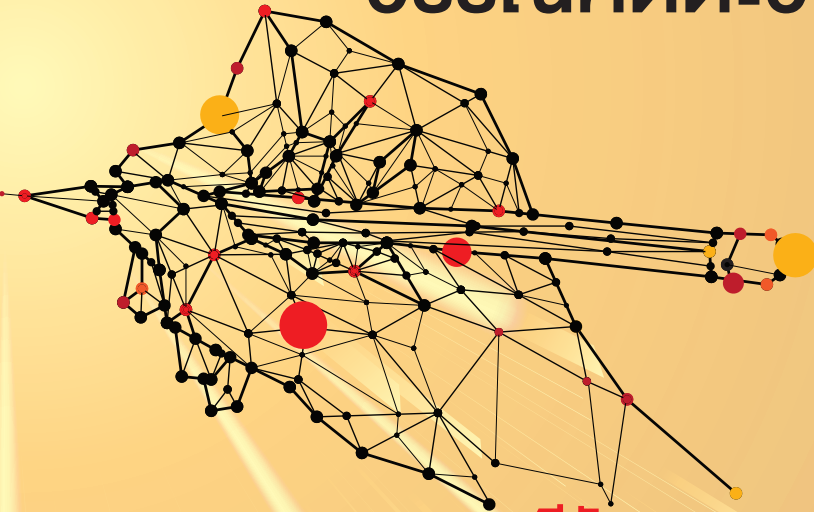
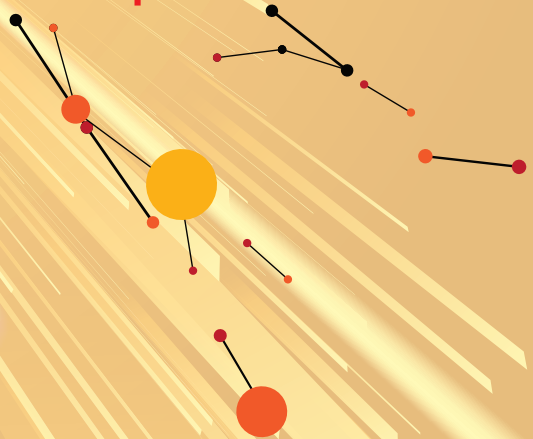

เคล็ดลับ

การเขียนบทความความวิจัย
วรรณคดีตะวันตก

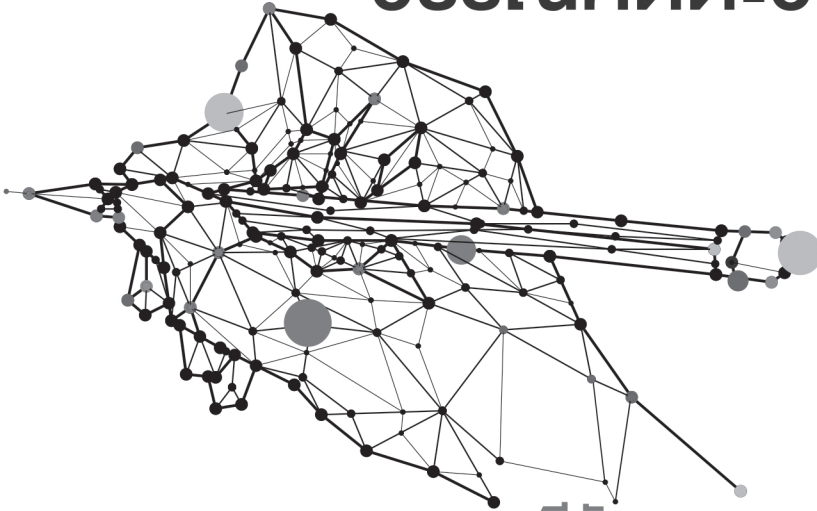
วรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน

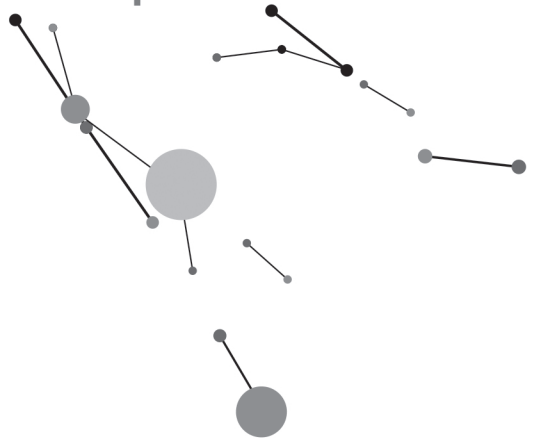
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมเดือน โพธิ์สุวรรณ

เคล็ดลับ

การเขียนบทความวิจัย
วรรณคดีตะวันตก

วรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมเดือน โพธิ์สุวรรณ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

คมเดือน โปธิสุวรรณ.

เคล็ดลับการเขียนบทความวิจัย วรรณคดีตะวันตก วรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน.

— กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563.

188 หน้า.

1. การเขียนบทความ. I. ชื่อเรื่อง.

808

ISBN 978-616-568-796-6

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม พ.ศ. 2559)

ห้ามการลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด
ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก
หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2563

จำนวนพิมพ์ 500 เล่ม

ราคา 240 บาท

จัดทำโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมเดือน โปธิสุวรรณ
337/15 หมู่บ้านแกรนด์ฮาร์เบอร์ หมู่ที่ 10
ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี 20110
โทร. 089 097 0667
E-mail: khomduenph@gmail.com

พิมพ์ที่ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร. 02-218-3550 โทรสาร 02-218-3547
www.cupress.chula.ac.th

คำนำ

หนังสือ **เคล็ดลับการเขียนบทความวิจัยวรรณคดีตะวันตก วรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน** จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษ ด้านการวิจัยวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกันของตัวผู้เขียนเอง และเพื่อให้ความรู้ส่วนหนึ่งกับนักศึกษาในวิชาที่เกี่ยวกับการวิจัยและวิชาสัมมนาภาษาอังกฤษที่ผู้เขียนสอนอยู่ เป็นเบื้องต้น หนังสือนี้ยังให้ความรู้แก่นักวิชาการ อาจารย์มหาวิทยาลัย นักศึกษา นักเรียน ผู้อ่าน ผู้แต่ง และผู้วิเคราะห์ วิจาร์ณ และวิจัยวรรณคดีตะวันตก โดยสามารถศึกษาเพื่อเป็นแรงบันดาลใจ เพื่อให้เห็นแนวทางในการวิเคราะห์ วิจาร์ณ และวิจัย ไปจนถึงได้เรียนรู้วิธีการวิเคราะห์วรรณคดีแนวใหม่ตามแบบของผู้เขียนที่ไม่ใช้ทฤษฎีในการวิเคราะห์วรรณคดี ทั้งนี้ เพื่อให้แวดวงวิชาการเห็นความสำคัญของงานวิจัยวรรณคดีตะวันตก โดยเฉพาะวรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน ทั้งยังรวมถึงงานวิจัยวรรณคดีที่มีใช้วรรณคดีตะวันตกด้วย ส่วนผู้ใช้ประโยชน์ (end user) คือบุคคลในสังคมที่ศึกษาเพื่อใช้เป็นทุนทางปัญญา พัฒนาตนเองเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตน อันจะนำไปสู่การลดความขัดแย้งและมีความเอื้ออาทรต่อกันในสังคม จุดประสงค์เหล่านี้ สอดรับกับนโยบายของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ที่ต้องการพัฒนางานวิจัยจนนำไปสู่การใช้ประโยชน์ ประโยชน์ของงานวิจัยวรรณคดีคือ สร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการ สร้างองค์ความรู้เป็นทุนชั้นนำให้เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ สร้างความสมดุลแก่สังคม อันจะส่งผลให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนตามนโยบายการบริหารประเทศของรัฐบาล

เคล็ดลับการเขียนบทความวิจัยวรรณคดีตะวันตก เป็นหนังสือที่กระตุ้นเตือนให้กำลังใจ บอกวิธีการ ที่ทำให้งานวิจัย ไม่เป็นภาระหนัก นำเสนอการเตรียมตัวเพื่อทำงานวิจัยวรรณคดี วิธีการเขียนนิยามของคำสำคัญและวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์วรรณคดีตะวันตกแนวใหม่ บอกเคล็ดลับสำคัญที่ช่วยให้เกิดงานวิจัยและทำได้จนสำเร็จตามเวลาอย่างต่อเนื่อง วัตถุประสงค์สำเร็จได้จากการเผยแพร่

บทความวิจัย พร้อมแสดงตัวอย่างการวิเคราะห์จากงานวิจัยของผู้เขียน นอกจากนี้ยังชักชวนให้ศึกษาผลงานที่มีคุณภาพของนักวิจัยที่มีชื่อเสียง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจลักษณะของงานวรรณคดีศึกษาที่มีคุณภาพสูง ทั้งนี้คุณภาพของผลงานของผู้เขียนชี้วัดได้จากการมีบทความวิจัยที่ถูกต้องพิมพ์ในวารสารวิชาการที่มีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

ในฐานะผู้เขียน ข้าพเจ้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมเดือน โพธิสุวรรณหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ **เคล็ดลับการเขียนบทความวิจัยวรรณคดีตะวันตก** จะเป็นจุดเริ่มต้นให้อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความสนใจทำงานวิจัยวรรณคดีอังกฤษและอเมริกันมากขึ้น มีความสุขกับการทำงานวิจัยวรรณคดี สร้างสรรค์งานวิจัยออกมาอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งนำบทความวิจัยวรรณคดีไปใช้ประกอบการเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการด้วย ในด้านสังคม ผู้เขียนหวังว่าหนังสือนี้ จะเป็นพลังส่วนหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้คนสนใจการวิเคราะห์ วิจัย และวิจัยวรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน วรรณคดีตะวันตกชาติอื่นๆ รวมทั้งวรรณคดีไทย จนทำให้งานวรรณคดีศึกษา เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในประเทศไทย จนถึงนานาชาติ อันส่งผลให้เกิดการแสดงความคิดเห็นในเรื่องอื่นๆ ได้อย่างสร้างสรรค์

ขอขอบคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจทานและประเมินหนังสือภายนอกสถาบัน (peer reviewer) ทั้ง 2 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ ประพันธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูเกียรติ จารัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ขอขอบคุณ อาจารย์วรินทร์ แดนดี หัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่กรุณาตรวจทานต้นฉบับ อำนวยความสะดวกในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณ คณบดี และบุคลากรในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนให้หนังสือผ่านการตรวจทานและประเมิน ก่อนการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คมเดือน โพธิสุวรรณ

กุมภาพันธ์ 2563

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
บทที่ 1 อาจารย์มหาวิทยาลัยกับงานวิจัย	1
บทที่ 2 รายงานการวิจัยและบทความวิจัย	29
บทที่ 3 การเผยแพร่บทความวิจัย	52
บทที่ 4 การเตรียมตัวเพื่อเขียนบทความวิจัยวรรณคดีตะวันตก	81
บทที่ 5 คำสำคัญและวัตถุประสงค์ของการวิจัยวรรณคดีตะวันตก	111
บทที่ 6 เคล็ดลับการเขียนบทความวิจัยวรรณคดีตะวันตก	135
บทที่ 7 บทสรุป	162
บรรณานุกรม	169
ดัชนีค้นคำ	174

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ผลงานวิจัยของผู้เขียนในรอบ 4 ปี (พ.ศ. 2559-2562)	15
ภาพที่ 2 บทความวิจัยของผู้เขียนที่ถูกรวบรวมไว้ในวารสารวิชาการ	25
ภาพที่ 3 รายงานการวิจัยกับบทความวิจัย	36
ภาพที่ 4 บทความวิจัยจากรายงานการวิจัยเรื่องเดียวกัน	37
ภาพที่ 5 รายงานการวิจัยกับหนังสือรวมบทความวิจัย	42
ภาพที่ 6 บทความวิจัยในวารสารวิชาการ	44
ภาพที่ 7 เจริญรณหน้าแรกของบทความวิจัยในหนังสือรวมบทความวิจัย	55
ภาพที่ 8 หนังสืออนุญาตจากวารสารวิชาการ	56
ภาพที่ 9 วารสารวิชาการไทยในฐานข้อมูลระดับนานาชาติสโกปัส (Scopus)	66
ภาพที่ 10 วารสารวิชาการในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1 และ กลุ่ม 2	72
ภาพที่ 11 หนังสือ <i>The Book of Great Books: A Guide to 100 World Classics</i>	91
ภาพที่ 12 เครื่องอ่านหนังสือคินเดิล (kindle)	106

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ที่ 1	154
ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ที่ 2	158

อาจารย์มหาวิทยาลัยกับงานวิจัย

อาจารย์มหาวิทยาลัยกับงานวิจัย สำหรับบุคคลทั่วไป คำคุณนี้อาจทำให้เกิดข้อโต้แย้งว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยต้องคู่กับการสอนนักศึกษาไมใช่หรือ เพราะอาจารย์ต้องสอนนักศึกษาในรายวิชาที่ตนเองเรียนจบมาโดยตรง หรือวิชาที่ตนเองมีคุณวุฒิที่เกี่ยวข้อง เมื่อต้องสอนวิชาใด อาจารย์ควรมีประสบการณ์จริงและเชี่ยวชาญในเรื่องที่สอนนั้นด้วย หน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยคือ การสอนให้นักศึกษาได้พัฒนา จนเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ

ก่อน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา นั้น แม้แต่อาจารย์มหาวิทยาลัยก็คิดอย่างนี้เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะ อาจารย์ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อาจารย์แต่ละคนมีรายวิชาที่ต้องสอนจำนวนมากกว่า 2 รายวิชาต่อ 1 ภาคการศึกษา ชั่วโมงที่สอนมีจำนวนมากกว่า 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อีกทั้งจำนวนนักศึกษาในแต่ละห้องหรือกลุ่มที่สอนอยู่นั้น ก็มีจำนวนหลายสิบคนต่อหนึ่งห้อง ทั้งหมดนี้ ทำให้อาจารย์มีความเห็นว่า งานสอนเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอต่อการเป็นอาจารย์ อาจารย์ส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญในเรื่องการสอนเท่านั้น ยิ่งเมื่อตนเองรักการสอนและสอนได้ดีก็ยิ่งใส่ใจ พัฒนาตน พัฒนารูปแบบการสอน ส่งผลให้อาจารย์ไม่ให้ความสำคัญกับการทำงานวิชาการด้านอื่น เช่น การเขียนหนังสือ ตำรา และการทำวิจัย ถึงแม้ในช่วงเวลาที่เรียนในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก อาจารย์เคยทำวิจัย ทั้งยังเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพด้วย เพราะอาจารย์ที่ให้ค่าปรึกษาเรื่องการทำวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษามีความรู้ ความเชี่ยวชาญสูงมาก แต่เมื่อจบการศึกษา แล้วประกอบอาชีพเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย อาจารย์จำนวนมากกลับไม่ทำงานวิจัย

สภาพการณ์ในอดีต ที่อาจารย์มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอาจารย์สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ส่วนใหญ่เลือกสอนแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่ทำวิจัยนั้น ไม่ถือว่าอาจารย์เข้าใจผิด หรือเป็นความละเลย หรือเป็นความบกพร่องต่อหน้าที่ของอาจารย์ เพราะหากพิจารณาจากข้อความตอนหนึ่งในประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง *เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2542* มีข้อความเกี่ยวกับอาจารย์ ปรากฏในหัวข้อ “จำนวนและคุณสมบัติของอาจารย์” กล่าวถึง อาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาตรีว่าต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนด แต่คุณสมบัติที่กล่าวถึงไม่ปรากฏว่าอาจารย์ต้องทำวิจัย ดังนี้

ต้องมีอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิตรงตามสาขาวิชาที่เปิดสอน ไม่น้อยกว่า 3 คน และในจำนวนนั้นต้องเป็นผู้ที่มีคุณวุฒิปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำนวนอย่างน้อย 1 คน (น. 4)

จะเห็นได้ว่า ประกาศนี้ กำหนดให้หลักสูตรระดับปริญญาตรี ต้องมีอาจารย์ประจำ การกล่าวถึงอาจารย์ประจำให้ความสำคัญที่คุณวุฒิ ตำแหน่งทางวิชาการ และจำนวนของอาจารย์ เมื่ออาจารย์มีคุณวุฒิตรงตามสาขาที่เปิดสอน จบการศึกษาระดับปริญญาโทเป็นอย่างน้อย หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ก็เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้ ในประเด็นตำแหน่งทางวิชาการนี้ เห็นได้ว่า แม้อาจารย์จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี แต่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ก็เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้เช่นกัน เมื่อคณะหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอน มีอาจารย์ที่มีคุณสมบัติดังกล่าวครบจำนวน 3 คน ก็จัดการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรีได้ องค์กรประกอบเหล่านี้ส่งผลให้หลักสูตรได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยอาจารย์ประจำไม่จำเป็นต้องทำงานวิจัย

ประกาศของทบวงมหาวิทยาลัยฉบับนี้ ทำให้อนุมานได้ว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยทำหน้าที่สอนอย่างเดียวโดยไม่ต้องทำวิจัยได้ เมื่ออาจารย์มหาวิทยาลัย

ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีคุณวุฒิ มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาของตน มีประสบการณ์ในการทำวิจัย มีความสามารถเพียงพอที่จะทำวิจัยได้ แต่ไม่ทำวิจัย ส่งผลให้บุคคลหน่วยงาน และประเทศไทยในภาพรวม เสียโอกาสใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัย อันเกิดจากความรู้ ความคิด ประสบการณ์ รวมถึงความสามารถในการสร้างผลงานเชิงสร้างสรรค์ ของกลุ่มอาจารย์มหาวิทยาลัย

ถัดมาอีก 6 ปี นับจากการออกประกาศของทบวงมหาวิทยาลัยฉบับที่กล่าวแล้ว หรือราว 15 ปีที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะหน่วยงานที่กำกับและดูแลมหาวิทยาลัย ตระหนักถึงความต้องการของประเทศในเรื่ององค์ความรู้ ผลงานสร้างสรรค์ ทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ช่วยในการค้นพบทฤษฎีแก้ปัญหา สร้างนวัตกรรม พัฒนาประเทศอย่างเป็นรูปธรรม และด้านมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ที่ช่วยในการสร้างความรู้ กระตุ้นให้เกิดความคิดและจิตสำนึก อันจะเกิดประโยชน์ต่อบุคคล ครอบครัว ชุมชน รวมทั้งสังคมในภาพรวม

ใน พ.ศ. 2548 มีหลักฐานว่า กระทรวงศึกษาธิการใช้กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อขับเคลื่อนนโยบายที่ต้องการสนับสนุนให้เกิดการทำงานวิจัยขึ้นในมหาวิทยาลัย อันมีอาจารย์เป็นตัวจักรสำคัญที่ช่วยสร้างสรรค์งานวิจัย เพื่อให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม ประกาศต่างๆ เป็นช่องทางหนึ่งที่กระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นกลไกเพื่อให้เกิดการทำงานวิจัยโดยอาจารย์มหาวิทยาลัย ในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง *แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548* กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้งานวิจัยเป็นหน้าที่หลักของอาจารย์อีกหน้าที่หนึ่ง ควบคู่ไปกับหน้าที่การสอน ในประกาศระบุไว้ว่า อาจารย์ประจำ ต้องมีหน้าที่หลัก จำนวน 2 ประการ คือ การสอนและวิจัย ดังข้อความตอนหนึ่งว่า

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่หลักทางด้าน การสอนและการวิจัย และปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลา ตามภาระงานที่รับผิดชอบในหลักสูตรที่เปิดสอน (น. 25)